

BLOEDROOD

Hoe de CCC'ers in
de jaren 80 terreur zaaiden
en nog steeds actief zijn

PAUL PONSAERS

INHOUD

	Voorwoord	7
1.	Twee dode brandweerlui	13
2.	De ideologische achtergrond	33
3.	Het communisme na WO II	57
4.	Carette en de RAF	101
5.	Carette, Oriach en Action Directe	153
6.	Vorbereiding tot de gewapende strijd	177
7.	De eerste aanslagen	207
8.	Verharding en verraad	239
9.	De tweede CCC-golf	261
10.	Gevat in een fastfood-restaurant	283
11.	De CCC'ers na hun vrijlating	313
12.	Besluit	335
	Lijst met afkortingen, tijdslijn en eindnoten	353

VOORWOORD

Op mijn vraag aan de voormalige voorman van de Cellules Communistes Combattantes (CCC), Pierre Carette, om een interview toe te staan, kreeg ik als antwoord: ‘De waarheid over de CCC wordt enkel weergegeven doorheen de feiten en documenten uit die tijd, verzameld in het boek *Textes de Lutte*¹ (1988) en op de site² die u kent. Uw project is daarom overbodig, zelfs onvermijdelijk oneerlijk.’

Het typeert de persoon Carette ten voeten uit. Zonder een letter te hebben gelezen had hij meteen zijn oordeel klaar.

Ik heb uiteraard de bronnen waarnaar hij verwees geconsulteerd. De bundel *Textes de Lutte* start met een voorwoord dat is ondertekend door de vier gekende voormalige CCC-leden, met name Pascale Vandegheerde, Bertrand Sassoie, Didier Chevolet en Pierre Carette. Het werd geschreven in de gevangenis van Vorst en Sint-Gillis en is gedateerd op 2 oktober 1986. Het viertal wijst in het voorwoord op ‘vier constitutieve tendensen die aan de basis liggen van de legitimiteit en de redenen zijn voor de strijd van de CCC’. Het gaat, volgens hen, om: ‘(1) de crisis van het opportunisme en het reformisme, (2) de politiek-militaire ervaring van vijftien jaar guerrillaoorlog in de metropolen, (3) de noodzaak terug aan te knopen bij het marxisme-leninisme, en (4) de grote strijdtraditie van het Belgische proletariaat of de immigranten in dit land’. Om af te sluiten met: ‘Laat duizend Cellen ontstaan.’

Moderne geschiedenis is verre van eendimensionaal en heeft nood aan meerdere invalshoeken. Het was dan ook uiteraard niet wenselijk en ook niet mogelijk me te beperken tot het materiaal dat de CCC zelf produceerde.

Een groot deel van dit boek heb ik geschreven op basis van mijn persoonlijk archief, dat ik samenstelde als lid van de toenmalige Brusselse gerechtelijk-politieke redactie van *De Morgen*, dat toen nog verscheen samen met de Gentse regionale titel *Vooruit*. De beschreven periode heb ik vanuit die ervaring van nabij meegemaakt. Ik beschouw mezelf dan ook als een tijdsgetuige van die zogenaamde Loden Jaren.

Een van de weinigen die nog overblijven, stelde ik vast bij het schrijven van dit boek. Ik had het plan om andere toenmalige observatoren te raadplegen om mijn zienswijze te verrijken. Maar dat viel tegen. Veel van diegenen die ik wilde spreken bleken inmiddels overleden. Kortom, het werd tijd om dit boek te schrijven, anders waren er helemaal geen getuigen meer uit deze periode.

Aanvullende research heb ik gedaan via internet- en geschreven bronnen. Carette vindt dat ‘overbodig’ en ‘onvermijdelijk oneerlijk’. Het zij zo. De waarheid heeft haar rechten en is niet het monopolie van de CCC.

Op advies van de uitgever heb ik ervoor geopteerd om de tekst niet te belasten met voetnoten, maar zoveel mogelijk relevante informatie te incorporeren in de tekst zelf. Dit vergemakkelijkt de lectuur. De geïnteresseerde lezer kan putten uit de referentielijst op het einde van dit boek om verdiepende literatuur te raadplegen.

Hier past ook een dankwoord aan een aantal personen die geholpen hebben bij het vormgeven van het manuscript. In de eerste plaats gaat mijn grote dank en waardering uit naar uitgever Tom De Smet van uitgeverij Borgerhoff & Lambergts, die me met raad en daad heeft bijgestaan doorheen het hele schrijfproces. Ook UGent-collegae Rudi Van Doorslaer en Marc Cools hebben hun commentaren op voorgaande versies aan mij doorgespeeld, waardoor ik in de gelegenheid was om nauwgezet te focussen op elementen die me waren ontgaan of dienden uitgediept, waarvoor grote dank. Tot slot wil ik mijn echtgenote, dr. Elke Devroe, bedanken voor de erg nauwgezette editing van het manuscript vooraleer het werd overgemaakt aan de uitgever.

Ik vermeld in dit boek personen die niet in het centrum van het CCC-dossier voorkomen enkel met voornaam en afgekorte familienaam. Een volledige naamsvermelding zou, naar mijn aanvoelen, tekortdoen aan hun recht om vergeten te worden.

Mochten er nog hiaten of fouten zijn in dit boek, dan zijn die geheel aan de auteur zelf te wijten.

Paul Ponsaers

Prof. dr. emeritus Criminologie, UGent

Voormalig journalist *De Morgen*

1 maart 2025

1.
TWEE DODE
BRANDWEERLUI

1.1. DE SCHULD VAN DE RIJKSWACHT?

De Brusselse Stuiversstraat. Een wat verloren steeg in het centrum van Brussel, verborgen tussen kantoorgebouwen. Het is rond middernacht op 1 mei 1985, de Dag van de Arbeid. Op de hoek met de Ravensteinstraat bevindt zich de zetel van het Verbond van Belgische Ondernemingen (VBO), de grootste werkgeversorganisatie van het land. Aan de overzijde van de straat is de Economische en Sociale Commissie van de Europese Gemeenschap gevestigd. Twee leden van de bewakingsonderneming Intergarde staan in voor het toezicht op deze kantoren. Ze merken een witte bestelwagen op in de Stuiversstraat, aan de achterzijde van het VBO-gebouw. Twee mannen stappen uit de wagen, strooien vlugschriften in het rond en slaan op de vlucht.

De zenuwen staan gespannen bij de rijkswacht, de gerechtelijke politie bij de parketten (GPP) en de gemeentepolitie, de drie toenmalige reguliere politiediensten. Afgelopen tijd vonden al acht bomaanslagen plaats tegen bedrijven die actief zijn in de wapenindustrie en tegen politieke en NAVO-doelwitten. Ze werden opgeëist door de zogenaamde Cellules Communistes Combattantes (CCC), in dit boek ook wel kortweg aangeduid met de Cellen.

Om 0.14u verwittigen de Intergarde-bewakers telefonisch de toenmalige Brusselse gemeentepolitie dat er vlugschriften worden verspreid in de Stuiversstraat.

Om 0.15u belt iemand, die zich identificeert als lid van de CCC, naar het Brusselse district van de rijkswacht. De anonieme beller meldt dat er zich een bomauto bevindt in de omgeving van het gebouw van het Verbond van Belgische Ondernemingen (VBO) in de Ravensteinstraat en de Stuiversstraat. De rijkswacht is alert. Ze trekt na van waar het telefoontje komt. Het blijkt te gaan om een telefooncel in Ganshoren. Twee patrouilles vertrekken. Eén richting het VBO met inkomadres in de Ravensteinstraat, een tweede naar Ganshoren, in de hoop de anonieme beller nog te kunnen intercepteren. De rijkswacht, zich niet bewust van